

Katrine bleven gift med sin Kapellan; Urmagersønnen i Kolding havde faaet sin egen Forretning, og Skolelæreren sit første Kald.

Al denne Fremgang for Børnene havde tilsidst forsonet Søren med hans egen Vanskæbne. Den var tillige bleven ham et haandgribeligt Vidnesbyrd om, at der raadede en højere Retfærdighed i Livet, et faderligt Forsyn. Som han udtrykte det for Ane-Mette, mens han sad der med Armene paa Knæene og saae ud mod Solrøden:

»Vorherre er alligevel en rimeligere Mand end A sommetider har set ham an for.«

Ane-Mette smilte saa lønligt over sin lange Bindehose.

»Ja saamænd. Han er vist it saa møj' tosset,« sagde hun.

Med Skamfuldhed tænkte Søren nu paa, hvordan han havde været lige ved at give Hjem og Børn til Pris og sin Sjæls Salighed i Lidkøb for at tiltuske sig Lykken af »den bette Mands« Haand.

Overfor Verden bevarede han vel endnu sin haanske Tavshed, og naar Folk lykønskede ham i Anledning af hans Børn, løftede han sine svære Bryn og saae hovmodig paa dem, som om han tænkte: »Det manglede bare! Mine Børn!« — Men i sit Inderste var han bleven et ydmygt Menneske, der nu erkendte Sandheden af det Bibelord, hvormed Præsten havde